

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **J. K.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2014, č. j. KUZL-13478/2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 3. 2015, č. j. 20 A 24/2014 - 31,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností napadl žalobce (dále „stěžovatel“) shora označený rozsudek Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného uvedenému v záhlaví. Tímto rozhodnutím bylo v části změněno rozhodnutí Městského úřadu Vsetín ze dne 19. 12. 2013, č. j. MUVS 7397/2013/OSA/Vt, a ve zbytku bylo potvrzeno. Posledně zmíněným rozhodnutím byl stěžovatel uznán vinným z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, kterého se dopustil tím, že dne 6. 9. 2013 v 10:32 hodin na silnici I/57 v obci Valašská Polanka, u domu č. p. 174, řídil motorové vozidlo zn. IVECO Daily, RZ X, přičemž překročil nejvyšší povolenou rychlost v uvedené obci stanovenou obecnou úpravou provozu na 50km/h nejméně o 10 km/h. Tato rychlost byla změřena silničním laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI. Stěžovateli byla uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1 000 Kč.

[2] Krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, že nebylo vadou správního řízení, když proběhlo ústní jednání bez přítomnosti zmocněnce stěžovatele. Námitkám ohledně vadného

postupu při zjišťování skutkové podstaty s tím, že nebylo změřeno vozidlo stěžovatele, že nebyli vyslechnuti policisté jako svědci a že nebyla provedena fotografie z měření, krajský soud nepřisvědčil. Z obou ústních jednání byl řádně sepsaný protokol, kde jsou uvedeny provedené důkazy. Jedním z nich je i oznámení o přestupku, jehož přílohou je záznam o přestupku se snímky pořízenými měřicím zařízením, které obsahují zcela zřetelnou přední část motorového vozidla a fotografii registrační značky. Soud tento důkaz považoval za tak jednoznačný, že nebylo nutné provádět výslechy zasahujících policistů.

[3] Za nedůvodnou označil krajský soud i námitku týkající se zpochybnování správnosti postupu policistů při měření, když uvedl, že měření bylo provedeno měřicím zařízením, které bylo ověřeno Českým metrologickým institutem a zároveň funkce zařízení je zcela automatická, tedy při špatném použití by měření vůbec neproběhlo. Krajský soud dodal, že nemá pochybnosti o schopnosti policistů dopravního inspektorátu měřit rychlost vozidel, neboť by to v konečném důsledku znamenalo nutnost prokazovat, zda vůbec je osoba takto plnící si své služební povinnosti způsobilá být příslušníkem Policie ČR.

[4] Krajský soud žalobu vyhodnotil jako nedůvodnou a dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ji zamítl.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Stěžovatel v kasační stížnosti nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že bylo změřeno právě jeho vozidlo, když na fotografii není čitelná registrační značka, ani vozidlo není identifikovatelné.

[6] Není správné hodnocení krajského soudu, že stěžovatel v průběhu řízení nepředložil žádné tvrzení, které by prokazovalo, že měření neprobíhalo v souladu s návodem k obsluze. Odkázal při tom na řadu pochybení – vzdálenost, ze které bylo měřeno, byla 214,4 metrů, když návod k obsluze uvádí, že rychloměr byl navržen tak, aby snímal obrázky ze vzdálenosti 50 až 170 metrů, přičemž optimální vzdálenost je 80 až 140 metrů; fotografie je rozostřená a absentuje záměrný kříž. Bylo proto nutné provést svědeckou výpověď policistů.

[7] Stěžovatel připomenul, že fotografie z použitého rychloměru je pořízena cca 1 – 2 sekundy po provedení měření, proto v případě, že je měřeno na velkou vzdálenost a fotografie je hodně přiblížena, může dojít k situaci, kdy je změřena rychlost vozidla, avšak než je toto zaznamenáno, do výšece vjede jiné vozidlo, které je následně vyfoceno. Zejména pak tehdy, kdy není zobrazen záměrný kříž. Záměrný kříž lze sice vypnout, ale jak uvedl žalovaný ve vyjádření k žalobě, policistovi provádějícímu měření se zobrazí červená tečka na cíl dopadu laserových paprsků. Ve správním řízení ovšem nebylo nijak prokázáno, že by se tato červená tečka zobrazila právě na vozidlu stěžovatele.

[8] Nesouhlasil se závěrem krajského soudu ohledně absurdnosti argumentu o neschopnosti policistů provádět měření vozidel. Ve stejném smyslu by totiž mohl soud konstatovat, že není nikoho povolanejšího k obsluze policejního vozidla a následně by mohl soud vylučovat jakýkoliv přezkum správnosti řízení vozidla policie v případě dopravní nehody.

[9] V souvislosti s absencí potvrzení o proškolení policistů měl krajský soud dle stěžovatele dovodit výstup z měřicího zařízení jako nepřipustný pro jeho získání v rozporu s právními předpisy. Pokud policista, který není proškolen k ovládání měřicího zařízení, toto zařízení ovládá, dopouští se tím porušení závazného pokynu policejního prezidenta č. 160, čímž se dopouští porušení povinnosti dodržovat služební kázeň, tedy policista postupoval v rozporu se zákonem při opatřování důkazu, a proto takový důkaz nelze použít ve správním řízení.

pokračování

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti připomenul, že fotografie, ze které stěžovatel vychází, a kterou i předložil jako důkaz v odvolání, byla upravena a neodpovídá skutečné fotografii. V žádném právním předpise není pro policisty stanovena povinnost být proškoleni. Postačí, aby správně užívali měřicí zařízení. Po bližším prostudování fotografie uvedl, že záměrný kříž je vidět na pořízené fotografii, proto nebylo třeba vyslýchat policisty.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 21. 4. 2016, č. j. 9 As 107/2015 – 44, přerušil probíhající řízení, jelikož rozšířenému senátu zdejšího soudu byla položena otázka, zda je krajský soud povinen v řízení ve věcech správního trestání připustit jakákoliv tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový stav. Rozšířený senát v usnesení ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 – 71, dospěl k závěru, že samotná skutečnost, že obviněný z přestupku byl v řízení před správními orgány zčásti či zcela pasivní, automaticky neznamená, že jeho tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový a právní stav a jim odpovídající důkazní návrhy, které jako žalobce poprvé uplatnil až v řízení před krajským soudem, jsou bez dalšího nepřípustné (k bližšímu odůvodnění tohoto závěru viz body [33] až [43] zmíněného usnesení rozšířeného senátu). Krajský soud však může zamítnout důkazní návrhy připojené k žalobě, pokud zjistí, že správní orgány zjistily skutkový stav tak, že na jejich základě lze učinit závěr, že se obviněný skutku dopustil a neexistují rozumné pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění, a zároveň existují důvody pro neprovedení navržených důkazů s ohledem na povahu důkazních návrhů a tvrzení, k nimž se vztahují. Důvodem k neprovedení navržených důkazů může být např. skutečnost, že jde o obecné a k věci se blíže nevztahující tvrzení nebo že provedení důkazních návrhů, které se k žalobním tvrzením váží, je pro věc nadbytečné (srov. body [44] a [48] zmíněného usnesení rozšířeného senátu). Povinností krajského soudu je neprovedení důkazních návrhů vždy odůvodnit.

[13] Dle výše uvedeného tak krajský soud postupoval správně, když se věcně zabýval i tvrzeními, které stěžovatel neuplatnil před správním orgánem. Je nutno připomenout, že stěžovatel byl ve správním řízení pasivní. Jeho odvolání ze dne 28. 1. 2014 bylo blanketní a i přes výzvu k doplnění doplnil toto odvolání až dne 26. 3. 2014, tedy až jeden den poté, co bylo vydáno napadené rozhodnutí žalovaného.

[14] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem v tom, že správní orgány opatřily takovou sadu podkladů pro rozhodnutí, na jejímž základě lze učinit závěr, že se stěžovatel přestupku dopustil. Současné zjištěné podklady nevyvolávaly pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění.

[15] Jak již uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 - 56: „*Oznámení o přestupku, záznam o přestupku obsahující fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovací list silničního radarového rychloměru je nutno považovat za plně postačující důkazy o spáchání přestupku, není-li v rámci přestupkového řízení žádný z těchto podkladů jakkoliv zpochybňován.*“ Právě zmíněné podklady rozhodnutí (oznámení o přestupku, záznam o přestupku obsahující fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovací list silničního radarového

rychloměru) tvořily základ pro zjištěný skutkový stav. Žádný z těchto podkladů nevbuzoval pochybnosti. Ověřovací list se vztahoval k rychloměru, kterým bylo měřeno, platnost ověření pokrývala i den, kdy k měření došlo.

[16] Není pravdivé tvrzení, že obrazový záznam měřeného vozidla není čitelný. Jak správně uvedl krajský soud, fotografie z měření je zcela zřetelná. Zobrazuje dodávku, s níž jel stěžovatel. Je na ní seznatelná státní poznávací značka tohoto vozidla. Na fotografii se ani žádné jiné vozidlo nenachází. Fotografie, kterou stěžovatel předložil v doplnění odvolání, nelze v žádném případě považovat za skutečný výstup z měřícího zařízení. Lze souhlasit se stěžovatelem, že tato předložená fotografie není čitelná, ta ovšem neodpovídá listině, která byla provedena jako důkaz v řízení před správním orgánem. Není pak podstatné, zda fotografii upravil stěžovatel záměrně sám, či byla vada způsobena kopírováním. Stěžovatel měl možnost nahlédnout do spisu, aby se o svém tvrzení přesvědčil.

[17] Tento záznam z měřícího zařízení nevyvolává žádné pochybnosti. To nemůže změnit ani chybějící záměrný kříž, či tvrzené překročení povolené vzdálenosti měření. Tento názor dále potvrzuje i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012 – 27, který ve vztahu k laserovému rychloměru MicroDigiCam LTI uvedl, že pokud měřící zařízení měření provedlo, muselo být postupováno řádně, v souladu s návodem k obsluze. Ze stejného důvodu není důvodná ani námitka, dle které mohlo být změřeno jiné vozidlo, jelikož rychloměr provádí fotografii až 1 – 2 sekundy po měření. Kasační soud souhlasí se žalovaným, že se na fotografii z měřícího zařízení skutečně nachází 4 světlé body, které žalovaný označil za záměrný kříž. Nicméně jak bylo uvedeno, pro posouzení jednoznačnosti a prokázání spáchaného skutku to není rozhodné, a není proto nezbytné zabývat se tím, zda se skutečně jedná o záměrný kříž nebo něco jiného.

[18] Lze souhlasit se stěžovatelem, že není správná úvaha krajského soudu, že nelze pochybovat o schopnostech policistů obsluhovat radarový rychloměr. Jak ale bylo výše ukázáno, v daném případě k žádné chybě při měření stěžovatelova vozidla nedošlo. Tato námitka tak nemá vliv na celkové hodnocení projednávané věci.

[19] Dle rozsudku kasačního soudu ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011 – 51, není rozhodné, zda zasahující policisté byli proškolení k užití měřícího zařízení, podstatné je, zda dodrželi všechna stanovená pravidla pro správné měření rychlosti. Tato pravidla dodržena byla, jinak by vůbec neproběhlo měření.

[20] Jak správně poukazuje žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti, že žádného právního předpisu neplyne policistům povinnost být proškolení k ovládání měřícího zařízení. Interní závazné pokyny policejního prezidenta slouží zejména k vnitřní organizaci a disciplíně v ozbrojeném sboru. Mají vliv pouze na subjekty nacházející se organizačně uvnitř Policie České republiky. Žádným způsobem se nedotýkají ostatních subjektů, tedy nemají žádné vnější účinky. Tvrzené porušení podzákonného právního předpisu (závazný pokyn policejního prezidenta č. 160) tak není pro věc podstatné. Stěžovatelova námitka ohledně protiprávnosti takto použitého důkazu je tedy lichá.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[21] Nejvyšší správní soud kasačními námitkám nepřisvědčil, proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl.

[22] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto dle uvedených ustanovení

pokračování

nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. června 2017

JUDr. Radan Malík
předseda senátu